

Arrest

nr. 324 233 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Polen, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 april 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. De verzoekende partij heeft in Polen op 4 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 7 september 2023 werd de subsidiaire beschermingsstatus haar toegekend door Polen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking van 17 september 2024 op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Polen. De Commissaris-generaal legt in het kader van deze beschikking het rapport AIDA “Country Report: Poland. Update 2023” van juni 2024 neer.

Uit deze bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Polen blijkt dat vluchtelingen een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en dat personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die twee jaar geldig is. Beiden kunnen verlengd worden, echter dient dit in persoon in Warschau te gebeuren en is het hernieuwen van deze verblijfsvergunning betalend. Dit kan tijdrovend en duur zijn en kan voor vertragingen zorgen bij het bekomen van een hernieuwing. Vluchtelingen en begunstigten van subsidiaire bescherming hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de arbeidsmarkt als Poolse burgers. De toegang tot werk is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Beide groepen krijgen in de praktijk met obstakels te maken om werk te vinden, waaronder discriminatie, maar vooral kennis van de taal en erkenning van hun reeds gevolgde onderwijs en kwalificaties. Voor de toegang tot huisvesting zijn personen die internationale bescherming genieten in principe onderworpen aan dezelfde voorwaarden als die gelden voor Poolse burgers. Toegang tot sociale huisvesting is vaak een probleem voor personen met internationale bescherming. Personen die internationale bescherming genieten, hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de sociale bijstand als de Poolse onderdanen. Er is geen verschil in behandeling tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Hieruit blijkt dat de situatie van personen met subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingen niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen geconfronteerd worden met moeilijke socio-economische omstandigheden als statushouder in Polen (AIDA, “Country Report Poland (Update 2023)” van juni 2024, p. 117-142). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, blijkt uit de voorgelegde informatie niet dat er in Polen een situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige

concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Polen werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in om dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Polen wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij heeft op 4 mei 2023 internationale bescherming aangevraagd in Polen en verkreeg op 7 september 2023 de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit haar verklaringen en de documenten, en ook wegens haar aangetoonde valse verklaringen, in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid of de verzoekende partij Polen heeft verlaten vooraleer een verblijfsvergunning te bekomen. Hierboven werd beschreven dat een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgt die twee jaar geldig is. Aangezien de verzoekende partij op 7 september 2023 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, kan er vanuit worden gegaan dat haar verblijfsvergunning nog minstens geldig is tot 7 september 2025. Indien de verzoekende partij effectief niet in het bezit is van een verblijfsvergunning toont ze niet aan dat ze niet in staat is om bij een terugkeer naar Polen een fysieke kopie van haar verblijfsvergunning te gaan ophalen bij de bevoegde instanties.

Uit de medische documenten die worden toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt waardoor ze bij een eventuele terugkeer naar Polen niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien waardoor ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uit de verschillende documenten die worden toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad verschillende aanvragen heeft gedaan tot medische onderzoek omwille van haar been. Uit deze documenten blijkt ook dat ze hier pijn van ondervindt. Uit deze documenten kan echter niet blijken dat ze op heden nog steeds een behandeling voor haar been nodig heeft, noch kan blijken dat ze omwille van haar kwetsuur niet in staat is om tewerkstelling in Polen te zoeken. Uit haar verklaringen blijkt verder dat ze in Polen goed is opgevangen en behandeld is voor haar beenbreuk. (NPO, p.9). Ze diende zelfs niets te betalen voor haar behandeling (NPO, p.12). In zoverre de verzoekende partij nog nood zou hebben aan medische verzorging in Polen omwille van haar gebroken been, iets wat niet blijkt uit haar medische documenten, maakt ze niet aannemelijk dat ze in Polen geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg die daar aanwezig is.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij en de waarachtigheid van haar verklaringen wordt onderuit gehaald door haar leugenachtige verklaringen over haar verblijf in Polen. De commissaris-generaal motiveert hieromtrent zeer uitgebreid en gedetailleerd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij doet in het verzoekschrift geen enkele moeite om deze vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Er wordt dan ook vanuit gegaan dat de verzoekende partij akkoord gaat met deze vaststellingen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij correcte verklaringen aflegt over de elementen van zijn vluchtrelaas, zijn eerder doorlopen procedures tot het verkrijgen om internationale bescherming en kernelementen omtrent zijn persoon zoals zijn identiteit en leeftijd. Daar de verzoekende partij dit duidelijk niet heeft gedaan, doet ze duidelijk afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen en geeft ze geen duidelijk zicht over haar verblijf in Polen en de omstandigheden van haar verblijf aldaar.

Haar valse verklaringen daargelaten, maakt ze niet aannemelijk dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan in Polen uit te bouwen als begunstigde van internationale bescherming. Van een begunstigde van internationale bescherming kan worden verwacht dat ze de nodige stappen zet om de rechten die verbonden zijn aan zijn status af te dwingen. Dit blijkt niet uit haar verklaringen. De verzoekende partij heeft op 7 september 2023 de subsidiaire beschermingsstatus gekregen in Polen. Twee weken later heeft de verzoekende partij Polen verlaten en is ze naar België afgereisd. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat ze de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent alvorens hieruit haar conclusies te trekken. Daar ze nog geen drie weken als begunstigde van internationale bescherming in Polen heeft verbleven, kan niet blijken dat ze het nodige geduld heeft uitgeoefend alvorens haar conclusies te trekken dat van haar kan verwacht worden als begunstigde van internationale bescherming.

Aangezien de verzoekende partij meteen na het verkrijgen van haar subsidiaire beschermingsstatus en toen ze, zoals de verzoekende partij het verklaart "de gevangenis heeft moeten verlaten", heeft ze geen enkele

moeite gedaan om tewerkstelling of huisvesting te bekomen. Zoals hierboven reeds gesteld kan van een begunstigde worden verwacht dat ze de nodige inspanningen levert om de rechten die verbonden zijn aan haar beschermingsstatus af te dwingen en de nodige moeite te doen om werk en huisvesting te bekomen. Ze beroept zich in het verzoekschrift echter louter op algemene informatie, waarvan een meer geactualiseerde versie reeds werd toegevoegd aan het administratief dossier. Ze brengt niet de nodige concrete elementen aan die van die aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Polen werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Een sociaal netwerk is verder geen vereiste om zich te vestigen in Polen, de mogelijkheid om er een duurzaam leven uit te bouwen en in haar levensbehoeften te voorzien. Ten overvloede kan hier aan worden toegevoegd dat uit haar verklaringen blijkt dat ze 3000 dollar heeft betaald voor haar reis van Somalië naar Wit-Rusland, wat enigszins wijst op een financiële reserve van de verzoekende partij ("Verklaring DVZ", vraag 32). Ze kan zich op deze financiële reserves beroepen om aan eventuele mogelijkheden in Polen het hoofd te bieden indien deze zich moesten voordoen.

Verder blijkt uit haar verklaringen ook niet dat ze enige moeite heeft gedaan om een opleiding of taallessen te bekomen. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie maakt ze niet aannemelijk dat ze effectief geen toegang had tot deze lessen of dat ze in de toekomst geen toegang zou hebben tot onderwijs in Polen indien ze dit zou willen.

Hierboven werd reeds gesteld dat haar verklaringen over haar verblijf in Polen, weinig aannemelijk zijn daar ze hierover duidelijk tegenstrijdige en onjuiste verklaringen over heeft afgelegd. Aan haar verklaring in het verzoekschrift dat ze op geen enkel moment geïnformeerd werd over haar rechten als statushouder in Polen en dat haar bij vertrek uit het gesloten centrum haar werd verteld dat ze haar plan moest trekken, kan dan ook niet in het minste geloof worden gehecht. Ze toont verder niet aan dat ze geen toegang zou hebben tot de sociale zekerheid in Polen, laat staan dat ze geprobeerd heeft om bij de Poolse overheid steun te vragen.

Hierboven werd vastgesteld dat haar verblijfsvergunning nog minstens geldig is tot 7 september 2025. Haar betoog omtrent de moeilijkheden omtrent het vernieuwen van haar verblijfsvergunning is dan ook niet dienstig aangezien ze haar verblijfsvergunning nog bijna een jaar geldig is en ze deze niet moet vernieuwen. Ze brengt verder geen concrete elementen bij waaruit zou moeten blijken dat ze moeite zou hebben om haar verblijfsvergunning, indien ze hier nog niet over beschikt, te gaan afhalen bij de bevoegde autoriteiten.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Polen in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Polen heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat ze verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Poolse grondgebied te worden toegelaten. Ze maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Polen werd verleend, kan stellen. De stelling dat ze in geval van terugkeer naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat ze aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat de grondrechten van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Polen worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Polen zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

6. De verzoekende partij heeft volgens de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zoals ook artikel 41, lid 2, b) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder "het recht elk

bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134". Het inzagerecht laat de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat aldus toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Er dient benadrukt dat in dit verband de verzoeker echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te krijgen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij of haar advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. Ze toont aldus niet aan dat ze geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, te meer uit het administratief dossier blijkt dat ze op geen enkel moment inzage heeft gevraagd zodat ze de eventuele schending van het inzagerecht niet dienstig kan aanvoeren. Immers, uit het administratief dossier blijkt enkel dat de raadsheer van de verzoekende partij verzocht om alle elementen van het administratief dossier door te sturen, doch niet dat hij verzocht om inzage in het asiëldossier. Er bestaat geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Dit laatste is echter in casu niet van toepassing daar de commissaris-generaal in deze zaak binnen zijn soevereine appreciatiebevoegdheid heeft besloten om verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek niet persoonlijk te horen, en dit op grond van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

Voorts raakt het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch heeft het betrekking op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

Tot slot toont de verzoekende partij nergens in het verzoekschrift aan dat ze, middels toegang tot het administratief dossier, andere elementen zou kunnen aandragen dan diegene die ze in haar verzoekschrift heeft aangevoerd. Ze toont in casu aldus niet aan dat ze belemmerd zou zijn in de mogelijkheid om in het kader van haar beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten haar inzagerecht uit te oefenen.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1851 legt de eed af en tolkt Somalisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse waarbij geen abstractie is gemaakt van haar individuele ervaringen in Polen en de gevolgen die zij tot op heden ervan ondervindt. Zo brak ze haar been bij gedwongen over de grensmuur met Wit-Rusland klimmen, ze kreeg er geen adequate verzorging en werd er opgesloten. Ze staat voor een zeer groot risico op dakloosheid, ontoegankelijkheid van de arbeidsmarkt en gezondheidszorgen, ze beschikt er over geen ondersteunend netwerk: ze loopt dus een groot risico op ernstige deprivatie.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde zeer algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoeker hieraan volledig voorbij en blijft hij desbetreffend volledig in gebreke.

Verzoeker beperkt zich ter zitting immers louter en alleen tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al eerder aangehaalde argumenten en het poneren van enkele zeer algemene, niet onderbouwde opmerkingen. Hij gaat echter niet in het minst, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking, waarin uitgebreid wordt ingegaan op zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Polen en de door hem aangereikte elementen zoals de opgelopen kwetsuur aan zijn been, en doet niet de minste poging of moeite om hetgeen hieromtrent wordt vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

Een dergelijk betoog, zoals dat van verzoeker ter zitting, waarbij men niet in het minst concreet ingaat op, maar volledig voorbij gaat aan de inhoud van de beschikking en alzo de erin opgenomen vaststellingen volledig ongemoeid laat dan wel louter zonder meer tegensprekt, gaat, zo beklemtoint de Raad, volledig voorbij aan het doel van het verzoek tot horen.

Daarenboven heeft verzoeker in zijn verzoekschrift aangeklaagd dat het administratief dossier hem nooit werd overgemaakt en hij derhalve geen toegang had tot de administratieve stukken. Hieromtrent werd in de beschikking reeds uiteengezet dat: *“Het inzagerecht laat de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat aldus toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de*

*inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Er dient benadrukt dat in dit verband de verzoeker echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te krijgen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij of haar advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. Ze toont aldus niet aan dat ze geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, te meer uit het administratief dossier blijkt dat ze op geen enkel moment inzage heeft gevraagd zodat ze de eventuele schending van het inzagerecht niet dienstig kan aanvoeren. Immers, uit het administratief dossier blijkt enkel dat de raadsheer van de verzoekende partij verzocht om alle elementen van het administratief dossier door te sturen, doch niet dat hij verzocht om inzage in het asiendossier. Er bestaat geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen.” In casu werd verzoeker op 22 januari 2024 een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt. Bovendien kunnen verzoeker en zijn advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet eveneens gebruik maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Verzoeker dan wel zijn advocaat hebben nagelaten om hiervan gebruik te maken. Evenmin hebben ze gebruik hiervan gemaakt naar aanleiding van de zitting vraag tot horen. Aldus toont verzoeker noch met zijn betoog in het verzoekschrift, noch met zijn betoog ter terechtzitting aan dat hij, middels toegang tot het administratief dossier, andere elementen zou kunnen aandragen dan diegene die hij in zijn verzoekschrift of vraag tot horen heeft aangevoerd. Ook ter terechtzitting toont verzoeker *in casu* aldus niet aan dat hij belemmerd zou zijn in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing.*

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in die beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Polen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS